



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. XI. Albertus Magnus, cum Walthero Meisenburgio Colonia accitus, explorat Yolandae animum, eiusque coepta probat. Hymana cum Yolanda eiusque Patre expostulat, & omnia querelis implet. Yolanda ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

CAPUT XI.

Albertus Magnus, cum Walthero Meisenburgio Colonia accitus, explorat Yolanda animum, eiusq; cœpta probat. Hymana cum Yolanda eiusq; Patre exostulat, & omnia querelis implet. Yolanda coram Hengenbachiâ ab Alberto multis precibus exorato, in Ordinem D. Dominici ritè admittitur.

Postquam Albertus unâ cum Walthero Meisenburgio Colonia advenit, acciti sunt in consilium optimi quique clientium. Adfuit & Margarita cum Hengenbachiâ. Expositum ibi, quid Yolanda improbantibus parentibus moliretur. Post rem diu multumq; deliberatam, Albertus; Quin & ipsam, inquit, accersimus Yolandam? Edicat ipsa nobis, consilione, an animi quodam impetu, ad hæc cœpta profilierit? Prout alterum horum fatebitur, perindè feremus sententiam. Placuit advocari Yolandam. Ea mox in veste parabili atque tenui adfuit, plena curarum atque sollicitudinis, nisi quod in Deo spem omnem fixerat. Tunc Albertus ita eam alloquitur: Queruntur, ecce, parentes tui, absque se ausam te cœnobiti-
cæ vitæ capere consilia. Atqui non nescis, profectò, esse rem illam maximæ deliberationis, nec
E
tuo

tuo unius ductu suscipiendum tam grave negotium. Hinc te culpant injuriæ. At tu, si quid habes, pro te loquere. Dic, quo consilio, quo auctore hoc feceris? Dicam enimverò, ait Yolanda, nec erit in me responsi mora. Totam me Deo dedidi; quidquid deinde fors tulerit, tuebor pro viribus semel datam Deo fidem. Ad hæc Albertus: At, quatenus fidem dederis, teque divino Numini obstrinxeris, id nos edoce. Deo, inquit illa, eiusque Matri in Cœnobio ad Vallem S. MARIAE volens sciensque me tradidi. Ibi sanctimonialem me suscepit Ordo vester; quem Ordinem & eo ipso loco professa sum priusquam mater indè me vi raptam abduceret. Contrà Albertus: Res adhuc integra est, inquit, dum inducas animum viro nubere. Voto perfacile solvèris; solvet interpellatus Pontifex Maximus. Hoc Alberti dicto, læti omnes, probabant magnopere consilium, arrecti interim animis, quid Yolanda diceret. Iis ergo magno silentio attentis, illa: A Pontifice Maximo liberari voto me posse, si petam, haud equidem diffiteor. Sed nolentem an liberare me poterit? Et si invitam liberet, an me crimine liberabit, si fallam postea voti fidem? Brevi sic habetote. Quod Deo promisi, exsolvere certum est. Tunc Albertus: Habet hunc morem Ordo noster, ut tyronibus sit annua probatio: Intrà hoc spatium, cui disciplina visa gravior, fas ei migrare & suas sibi res alibi habere. Nec id cuiquam dedecori. Yolanda
tamen

tamen in eo persistere, ut diceret, mori se, quam Ordinem suum deserere, malle. Hactenus inter Albertum atque Yolandum verborum illud fuit certamen, lætis omnibus, sapientiamque Alberti magnoperè laudantibus. At ipsi visum aliter; & parum verba sua profecisse intelligens, conversus ad eos, Nihil inquit, ego hîc agere, nec suadere possum, ubi si quid agas, suadeasve, frustrâ est. Vi adigi virgo non debet; nisi fortè Deo obniti malumus. Hæc ubi Albertus dixit, contulère capita omnes, oppidò solliciti atque invicem attenti. Quod ubi Yolanda animadvertit, rebus non verbis agendum rata, magnis animis ad patrem accedit, & antè eum in terram proster nitur, plena lacrymarum, & junctis suppliciter manibus. Hoc corporis habitu veniam postulat. Pater continuò exiliens, Surge filia, inquit, nec mihi tu supplex ad genua procide, quæ tui amantissimo imperare potes; nisi mavis durum me esse tibi patrem, & invidere ipsi mihi amorem in te meum. Surge, age, surge; cumque hoc dicto filiam pectori apprimens, arctissimè amplectitur, miscens suas Yolande lacrymis. Id spectaculum ita movit omnium animos, ut à fletu sibi temperare nemo potuerit. Atque ita consilij huius exitus intrâ affectus & verba stetit.

Quod Hymana cum animadverteret, statuit Henricum acri oratione aggredi. Adductâ secum Yolandâ, eum adit. Video, inquit, parum intelligere

telligere te, aut si intelligis, non perpendere communem nostrum sanguinem. Sed ut de me nihil conquerar, ubi erga filiam tuam paternus animus? Ubi fides? Ergo passus es eam tam misero loco religione adstringi? Senties, profecto, quo tuo damno id feceris. Decreveram ego eam mihi, meoque Ordini adiungere, idque erat, ut opinor, haud paulo plus ex honore atque dignitate tuâ, quam in terras exteras eam dimittere, ubi neque amici, neque parentes atque consanguinei, nec ullum loci decus, nec victus ille constitutus, ut domi meæ. Prodidisti, profecto, me filiamque tuam. Stabat interim Henricus dejectus animo: Et quid me, inquit, incessis? En filiam meam. Hanc invade; & si quidem eo potes impellere, ut tibi Ordinique tuo se aggreget, per me equidem licet. Hic Yolanda: Domina, inquit atque cognata mea, te testem appello (neque enim immemor es) quantis tecum precibus olim egerim, cum Salsinij in Cœnobio tuo admitti in Ordinem vestrum flagitarem: At dimisisti me tunc voti inanem. Nunc ergo tu quoque eius, quod à me desideras, inanis esto. Rebar, inquit Hymana, haud serio te in eâ ætatulâ id agere. Cui Yolanda: Imò verò, aspirante Numine, id tum maximè serio volebam. Et ne fallaris, quæ de Cœnobij mei egestate ingessisti, tantum abest ut me terreant, ut si maiorem usquam inopiam atque penuriam, quàm est mei Cœnobij, cognoscerem, huc lubens volensque convolarem.

larem. Habes, ecce, quod à me impetres; nec aliud spera. Percelluit ea Yolandæ responsio Antistitam, lætante interim Henrico, eâ se filix oratione defensum. Ita nihil effectum ab Hymannâ, nisi quod irâ atque indignatione plena discessit. Ne tamen cœpta desereret, matrem & Yolandæ fratrem adit. Effusa ibi in querelas, primum in Patres Prædicatores acerrimè invehitur. Tum reprehendere Comitem, culpâre clientes, nemini parcere, omnia implere querimonijs. Erat una eius ubique vox, subductam sibi, quam Cœnobio suo adscribi optaverat, Yolandam. Hæc autem probè memor, quæ sibi ad *MARIAE Vallem* data documenta, cum Hengenbachiâ adit Albertum, & Per Deum immortalem te obsecro, inquit, sine me frui vôtorum meorum exitu. In vestrum semel descripta Ordinem, eumque velo suscepto professâ, nunc te duce, te auspice, iteratò & ritè admitti volo. Nec est, quod deesse tibi potestatem excuses, quandò Magister Ordinis vestri Vicarium te sibi adlegit. Ille contrâ: ut ego te Ordini nostro associem? Hoc tu munere profectò me liberabis, filia. Ne faciam, cave-ro. Instare nihilominus forti animo Yolanda: Frustrâ eum tergiversare: non abituram se loco, nisi re impetratâ. Ille obniti: rogare, quid ita properaret? Exspectaret parumper, dum matura resceret negotium; futuram in lucro moram. Negat ipsa; & Tolle moram, inquit, nec utilem mihi, nec licitam. Hæc Yolanda flens, & in
E 3 genua

genua provoluta supplex. Persistere tamen in recusando Albertus. Iubet exurgere & parcere lacrymis, spondens tamen opem in posterum atque auxilium. Urgere nihilominus Yolanda, nec rogando supplicandoque cessare. Cumque inter hæc Albertus movere se loco vellet, illa veste prehensum repente sistit: iam supplicare, iam blandiri, iam postulare, mixtâ miserabili eiulatione & copioso fletu: donec Albertus, impar tot affectibus, cessit victus, atque in vestigio Yolandam Ordini suo ritè adiunxit. Illa incredibili plena gaudio in cubiculum suum se recipit; nimirum gratulatura sibi, Deoque, nova Christi Sponsa.

CAPUT XII.

Alberto & Hengenbachia discedentibus, Hymana Yolandam per se, & per alios sine intermissione impugnat. Abbatisa D. Thomæ, alia soror Conradi Archiepiscopi Coloniensis, eam ad suum Cœnobium conatur allicere. Conradus Abbas Hemerodensis iussu matris eam adoritur. Triumphat ubiq; Yolanda constantia.

Sub hæc discedente Bellacostâ Hengenbachia, Henricus moratus aliquanto tempore Albertum, & huic tandem abeundi copiam fecit, remanente